

paa at erkjende og erklære, at 2,500 Kr. er en Løn, som ikke fortjener noget som helst Billighedskravs Fyldestgjørelse, at det er en saa stor Løn, at der dog ikke kan være Tale om, at forandrede Pengeforhold o. s. v. kunne have nogen som helst Indflydelse derpaa. Det er min Overbevisning, at en saadan Forordning kan man ikke ved nærmere Overveielse finde det billigt at stille til dette Thing. Dette Thing, som i en Række af Aar Skridt for Skridt er vejet tilbage, Skridt for Skridt har fundet sig i bestandig tarveligere og tarveligere Bestemmelser, maa dog engang komme paa det Punkt, hvor det maa sige Holdt, og dette Punkt, synes det mig, ikke alene af disse Grunde, men ogsaa fordi Lønningslovene staa lige ved Døren, maa nødvendig være givet ved det sidste Aars Finantslov. — Men naar jeg nu erkjender det Forslag, der foreligger, for i og for sig at være saa maadeligt, for et saa lidet anbefalelsesværdigt Forslag, veed jeg meget vel, at man vilde kunne sige: Hvorfor ikke stille et bedre op, hvorfor ikke, naar man ikke vil vedtage, hvad Folkethinget har oversendt os, komme med et Forslag, der nogenlunde svarer til, hvad vi finde i og for sig at være en tarvelig Fyldestgjørelse af Billighedsfordringer? Dertil vil jeg svare, mine Herrer, at det ikke kan nytte. De ere bundne. Hvem tror man at kunne narre ved nu at ville paastaa, at man ikke vil tage tilfælde, saaledes som Forholdene ere paa dette fremrykkede Tidspunkt af Forhandlingerne med, hvad man ifjor fandt sig i? Det forekommer mig at være en aldeles uholdbar Stilling. Jeg er derfor fuldstændig overbevist om, at det slet ikke nytte, hvad man stillede op. Man vilde, og efter min Overbevisning med Føie, sige: Det kan ikke være virkelig Alvor, der er Noget, som de dog umulig til Syvende og Sidst vilde holde paa! Vi veed meget vel, hvilken overordentlig Bægt Landstinget maa lægge paa, at alle disse underordnede Embedsmænd, som vi have villet give Noget, virkelig ogsaa opnaa at faae det, og man vilde umulig kunne paataage sig det Ansvar at forhindre nogen saadan Godtgørelse mod disse talrige Klasser af for en stor Del ynkkelig stillede Funktionærer ved at holde paa Sligt. Det kunde Landstinget ikke. Vi maa blive ved, hvad vi ifjor fandt os i. Nu, siger man, det er uklogt, man kunde jo bagefter gaa tilbage dertil; man kunde jo først stille noget Vedre op og saa komme tilbage dertil. Der er jeg maaste forskjellig i min Opfattelse fra Mange, men jeg er fuldt overbevist om, at det vilde være urigtigt. Jeg tror, at den Lovgivende Magt, som vil bevare sin Stilling, som nogenlunde vil have sin Værdighed, ikke kan gaa ind paa disse Afstemninger, som ikke ere fuldt Alvor. Jeg tror, at det er en usalig Wei at staa ind paa, og jeg er fuldt overbevist

om, at et godt Ord, ligesom det bør finde et godt Sted, vistnok ogsaa har Udsigt til at finde det, naar man ser, at vi strax ere gaaede tilbage til dette yderst tarvelige Standpunkt, som man kan begribe er vor virkelige Mening, og man vilde maaste kunne føle ligesom en Lettelse ved at komme til at staa ind paa en noget anden Forhandlingsvei; i ethvert Tilfælde er jeg overbevist om, at denne Sandhed nok skal bevare sig, at i Tidens Længde er det klogest at gjøre det Rette, og at det kun er en tarvelig Fordel, man opnaar ved paa en kunstig Maade at ville sætte noget Andet i Stedet.

Finantsministeren (Strup): Jeg beklager, at jeg ikke var tilstede ved Sagens 1ste Behandling her i Thinget, hvor det ærede Medlem, der nu satte sig, allerede bebudede, at han vilde stille Ændringsforslag om Lovens Forandring saaledes, at den kom til at indeholde Bestemmelserne fra forrige Aars Finantslov om Dyrtidstillæg uden Løddels Forandring, idet jeg, dersom jeg havde været tilstede, allerede da vilde have fremsat adskillige Bemærkninger i den Anledning og vilde have gjort den ærede nuværende Ordfører for Forslagsstillerne og det ærede Thing opmærksomme paa, at, om man end, hvad jeg fuldstændig vilde billige, vilde søge at faae faabel det foreliggende Lovforslags Rækketilbud som dets Kvantitet forøget, at man saa dog ikke ret vel kunde gaa tilbage til at udforme dette nøjagtig paa samme Maade, som Bestemmelserne fandtes paa Finantsloven for forrige Aar, altsaa uden en Løddels Forandring. Jeg skal nu tillade mig at gjøre opmærksom paa, hvorfor det forekommer mig at være mindre rigtigt, idet man søger Lovforslagets Kvantitet og Rækketilbud forøget, tillige at optage Formen for Dyrtidstillægget for forrige Finantsaar. Jeg vil da først henlede Opmærksomheden paa, at i en Tillægsbevillingslov for indværende Aar, indeholdende Bestemmelser om midlertidig Lønningsforbedring, kan det dog virkelig ikke gaa an, at vedtage midlertidige Lønningsforbedringer ogsaa for de Embedsmænd, hvis Lønninger nu ere definitivt fastsatte ved nye Lønningslove. Om den ærede Ordfører end kan have Ret i, at det her kun dreier sig om forholdsvis smaa Kvantiteter, om lidt Mere eller lidt Mindre, forekommer det mig, at der saunes den virkelige Grund til at give Lønningsforbedring der, hvor nye Lønninger ere definitivt fastsatte ved en netop nu eller for kort Tid siden stadfæstet Lov. Det forekommer mig altsaa, at den Bestemmelse, som findes i det af Regjeringen forelagte Lovforslag, i § 3 under Nr. 4, og som ogsaa findes i det Lovforslag, der er oversendt fra det andet Thing, ikke kan undværes. Den af mig citerede Bestemmelse gaar jo ud paa,